

Víctor Pérez-Porro exposa a l'Espai Volart un conjunt de pintures que, des de l'abstracció geomètrica, fan una aproximació evocadora al misteri de les coses

És més que pintura

Maria Palau
BARCELONA

Víctor Pérez-Porro (Barcelona, 1960) pertany a una raça de pintors que creen al marge de la insistent mania per matar el seu mitjà d'expressió, la pintura. Gats vells, saben prou bé que la pintura té una fortalesa immanent que, en temps adversos, espera pacient a la rereguarda fins que l'enemic es cansa de fustigar. En l'actualitat, l'enemic no és altre que la indiferència, a través de la qual es banalitza la pintura contemporània com si fos un simple *déjà-vu*. Per contrarestar tanta apatia, Pérez-Porro fa una proposta pictòrica que defuig les ortodòxies i obre camins i desviacions múltiples per connectar amb tantes mirades com gosi atrapar la seva obra. La seva pintura és més que pintura.

Per tant, poden entrar ben relaxats a l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas i visitar sense faixes mentals i emocionals l'exposició de Pérez-Porro. Allò que hi veuran, sigui el que sigui, serà la veritat absoluta. Això si és que n'existeix alguna. De fet, i per si encara hi volen anar més tranquils, no és pas de certes del que parla l'obra d'aquest pintor, sinó més aviat de dubtes, de molts dubtes i contradic-

Una de les obres de Víctor Pérez-Porro que llueix l'Espai Volart ■

cions.

Pérez-Porro entén la pintura com una aproximació al misteri de les coses. I d'aquí ve que sovint la contemplació del seu treball acaroni una mena d'experiència mística, zen en diu ell, però cadascú en pot dir com vulgui dels seus hàbits espirituals.

Per si encara no ha quedat clar, aquest artista convida a mirar els seus quadres amb una llibertat total.

I com que no hi ha cotilles de cap tipus en la seva proposta, tampoc es pot concloure a la lleugera que Pérez-Porro és un artista adserit a l'abstracció geo-

mètrica. Que sí, que hi està, perquè el seu món remet a línies, però de fredors i de distàncies ja hem subratllat prou que no en vol sentir a parlar. Potser per això es va posar a prova i l'any passat es va instal·lar una temporada a Berlín per crear sota una llum que no té res a veure

L'artista combat la indiferència amb obres sensibles a múltiples interpretacions

amb la llum que entra al seu estudi de Palo Alto. No va ser ben bé un viatge iniciàtic a la recerca d'alguna cosa estranya i desconeguda, però sí un viatge entès com una aventura de coneixements.

La llum de Berlín li va il·luminar noves formes, fidels, això sí, a uns codis que Pérez-Porro s'està treballant obsessivament des dels anys noranta, quan un bon dia va donar un cop de puny sobre la taula i va llençar per la finestra els seus *trompe-l'oeil*, que deixaven molt a gust la seva butxaca però poc els seus anhels artístics, just el contrari del que li passa ara que exerceix de pintor pintor.

Ha sigut l'única vegada que ha fet un trencament brusca, des de llavors es dedica a incorporar subtils

variacions a les seves cruïlles de línies que, sense dramatismes, invoquen les fòbies que habiten en tota ment humana. No acostumem a agafar mai una direcció recta per arribar al nostre destí; d'aquest petit caos quotidià se'n nodreix molt l'obra de Pérez-Porro, que juga amb els regalims accidentals de pintura per trencar la rigidesa de les trames.

Daniel Enkaoua

Des d'un altre ideari pictòric afí a una figuració sense intransigències, l'artista francès Daniel Enkaoua (1962), establert a Barcelona des de fa vuit anys, presenta a l'Espai Volart 2 un conjunt d'obres de gran format que no s'allunyen gaire de les inquietuds de Pérez-Porro: la solitud de l'home en un món que el desprotegeix. Aquest sentit desassossegat de fragilitat impregna el seu treball –menys amable del que a primer cop d'ull pot semblar–, amarat de la força tel·lúrica de les muntanyes de Montserrat. ■

* **Els colors de Berlín van fer formes en el meu cap, de Víctor Pérez-Porro; i Creure/crear, de Daniel Enkaoua.**

ESPAI VOLART I ESPAÍ VOLART 2 DE LA FUNDACIÓ VILA CASAS. FINS AL 16 DE DESEMBRE.